

Спогад

Пролягли між нами і літа, й дороги.
Пролетіли зими й весни-журавлі.
Я добре пам'ятаю усі дні прожиті,
І вечори проведені в рідному селі.

Бачу нашу юність, нічим не сповиту.
Біжимо ми разом через спориші.
Беру книгу у руки, дружбою зігріту,
Почуттям найщирішим в дитячій душі.

Думали про долю, мріяли про щастя.
Синьоокий квітець серця поєднав...
Все тобі пробачив – не простив лише зради,
Зради невеличкої, як макове зерня.

Бився у тривозі: як же далі бути?
Запізніле, мабуть, вже моє каяття.
Як, скажи, сповна збагнути-осягнути,
Й зрозуміти сутність нашого буття?